

Vänsterpress om flyktingkrisen

Under de senaste veckorna har flyktingproblematiken plötsligt blivit ett stort samtalsämne. I stort sett alla massmedia talas det om att vi nu står inför en flyktingkatastrof som kräver extraordinära åtgärder. I denna allt mer uppjagade atmosfär har det ägt rum en lång rad mordbränder mot flyktingförläggningar samt ett fruktansvärt terroristdåd mot en skola i Trollhättan, där två personer dödades och flera skadades av rasistisk mördare.

Brådstörtat har regering och opposition kommit överens om ett paket åtgärder som verkar hämtade från Sverigedemokraternas fatabur. Och från olika håll kommer ytterligare förslag som syftar till att ge ökad kontroll över – och begränsa – flyktingströmmen.

Vart är vi egentligen på väg? Vad kan Sverige göra för att få övriga delar av Europa att ta sitt ansvar? Vad gör man egentligen för att komma åt grundorsaken till flyktingströmmarna (krigen i Mellanöstern)?

Även vänstern verkar ha blivit tagen på sängen och har svårt att komma med genomtänkta förslag på hur man ska ta sig an problemen.

De senaste terrordåden i Paris kommer otvivelaktigt att påverka den allmänna opinionen. Vilka konsekvenser detta får för synen på flyktingproblematiken är dock fortfarande svårt att veta, men det är knappast någon djärv gissning att de kommer att gynna reaktionära, främlingsfientliga strömningar.

Martin Fahlgren 14/1 2015

Innehåll

Flamman	1
<i>Slopa EU-avgiften – skär inte i biståndet</i>	1
<i>Vi har råd att ta emot</i>	2
Internationalen	3
<i>Vår beredskap är dålig</i>	3
<i>Flyktinguppgörelsen: "Straffar oskyldiga för att avskräcka andra från att ta sig hit</i>	4
Offensiv	6
<i>Skärpt flyktingpolitik: Regeringen går snabbt högerut</i>	6
Proletären	9
<i>Ska vi låta kapitalet utnyttja flyktingkrisen?</i>	9
<i>Öppet brev till regeringen: Human flyktingpolitik kräver rättvis finansiering!</i>	10
Revolution (f d Avanti)	11
<i>Bemöt rasistisk terrorism med masskamp</i>	11

Flamman

Slopa EU-avgiften – skär inte i biståndet

Anna Herdy (Ledare)

Flamman 10/11 2015

Så länge EU inte tar ansvar för oss, behöver inte vi ta ansvar för EU. Anna Herdy om ansvarstagande och EU:s förtroendekollaps.

Förutsättningarna för vårt flyktingmottagande här i Sverige kunde varit väsentligt mycket bättre. Detta diskuteras i ett oändligt antal spaltmeter i var och varannan tidning, även i denna. I veckan skrev författaren Theodor Kallifatides en träffsäker tweet där han frågade sig ”varför den flyktingtragedi vi bevittnar debatteras som ett större problem för oss än för alla som genomlever den”. En relevant fråga att ställa sig i tider då vi har en socialdemokratisk regering som säger att ”Sverige är fullt”. Finansminister Magdalena Andersson skickar ut signaler om att vi ska skära ner ytterligare och dessutom tar pengar från biståndsbudgeten. Om detta tvistar fortfarande utrikesdepartementet med finansdepartementet, men få partier har gått ut och krävt att det inte ska ske. Som Jonas Wikström skrev i förra veckan: [Vi har råd](#). Flyktingmottagandet har ännu inte kostat vad Maud Olofssons NUON-affär snuvade staten på. Så nog finns det pengar.

Någon gång måste poletten trilla ner. Flyktingarna som [Moderaterna nu föreslår](#) att vi ska stänga ute, de försvinner inte. Problemet eller orsaken till människornas flykt försvinner inte. Människor kommer vara på flykt oavsett vad vi gör här i Sverige. Ska vi inte då se till att göra mer rätt och bilda opinion för det?

Människor flyr och i allt högre utsträckning blir det uppenbart vilka länder i EU som gör det dom kan och vilka som inte gör det. Den här veckan har det slagits något slags rekord. I måndags ansökte 2160 personer om asyl i Sverige, 741 av dem var barn. Merparten av de sökande kommer från Afghanistan, Syrien och Irak, rapporterar [SVT](#). Samtidigt har inte ens 150 personer av de 160 000 som ska omfördelats från Italien och Grekland till andra EU-länder kommit iväg. Proportionerna är orimliga.

De som fortfarande tror att tanken med EU är att hålla ihop och försöka hjälpa varandra borde omvärdera det. Anna Hedh, socialdemokratisk EU-parlamentariker, lät uppgiven i [P1 Morgon i måndags](#). Hon tog i från tårna och föreslog att EU-kommissionen skulle slå näven i bordet. Hon menade att om EU-länderna inte tillsammans kan lösa problemet med att hjälpa människor på flykt, som är en av huvudfrågorna som EU står för, hur ska EU överhuvudtaget lösa andra problem? Sen avslutade hon med att uppmana medlemsländerna att ta sig i kragen.

Hon debatterade mot en förvirrande Anna-Maria Corazza Bildt som menade att det inte var EU-systemet det var fel på, utan snarare de enskilda länderna. Frukostmackan höll på att hoppa ur munnen när jag ilsket hojtade mot radion att det är de enskilda medlemsländerna som *utgör* den europeiska unionen.

I skrivande stund samlas EU:s ledare på Malta för ännu ett krismöte om hur man ska klara av alla de människor som nu flyr till Europa. Man kan ju fråga sig vad de ska diskutera som de redan inte bestämt. Det är uppenbart att den politiska viljan inte finns hos medlemsländerna.

2015 betalar Sverige 40,1 miljarder till EU i medlemsavgift. Sverige lägger 40,4 miljarder i biståndsbudgeten under 2015. Om Stefan Löfven var en ledare att räkna med så hade det varit på sin plats att villkora, inte mottagandet och biståndet utan snarare EU-medlemskapets kostnader. Varför ska vi betala massa pengar till en union som inte lever upp till det den påstår sig stå för: solidaritet och gemenskap? På Löfvens fusklapp borde det stå: Ingen EU-

avgift från Sverige så länge övriga länder inte tar ett gemensamt ansvar för flyktingmottagandet.

Vi har råd att ta emot

Jonas Wikström

Flamman 3/11 2015

Det är lätt att förfäras av storleken på siffrorna och stanna vid att *misstänka* att det här kommer vara kört. Jonas Wikström reder ut begreppen och menar att vi har råd att hjälpa dem som flyr.

Visst låter det mycket? 29 miljarder extra till Migrationsverket nästa år, 41 miljarder 2017. Vi är ovana vid sådana siffror. De senaste åren har politiker som hukar under utgiftstak försökt få oss att tro att reformer för 1, 2 eller 3 miljarder är stora satsningar – och nu detta, 29 miljarder! Det pratas aldrig politik i den storleksordningen nu för tiden. Stefan Löfven säger att Socialdemokraterna inte brukar rädas stora uppgifter, men ingen nu levande sosse har väl någonsin tagit orden ”tjugonio miljarder” i sin mun?

Det är alltså lätt att förfäras av storleken på siffrorna och stanna vid att *misstänka* att det här kommer att vara kört. Låta människors fantisera fritt om svårigheterna. Eller så kan vi veckla ut räkningen och bestämma hur den ska betalas. (En extremt konkret skuggfinansiering vore väl bland det nyttigaste Vänsterpartiet kunde åstadkomma just nu? Alldeles oavsett att partiet har rätt i att invandring lönar sig på lång sikt. Kort sikt spelar roll för de allra flesta.)

Har vi råd? Ja, det ser ut så. Vi behöver inte ens tänka oss ett parallellt vänsteruniversum där bankernas vinster på 80 miljarder konfiskeras. Tillväxten blir nämligen bra 2016. Så bra att svenskarna kommer att betala in 24 miljarder mer i skatt än beräknat, [enligt Riksgälden](#). Bara den extra farten i ekonomin kommer alltså att kompensera nästan fullt ut för Migrationsverkets ökade utgifter.

Att en del av flyktingmottagandet kommer att lånefinansieras är klart, men inte hur mycket. Finansministern har gett departementen i uppdrag att hitta besparingar också. En besparing kan se ut på många olika sätt, men alla typer av kännbara välfärdsförsämringar vore ett stort misstag. Om några ska få det sämre för att flyktingmottagandet ska fungera, kommer solidariteten snabbt att erodera. Samma risk för att grupper ställs mot varandra finns ute i kommunerna. Här får Vänsterpartiet ett stort ansvar för att förhindra det de närmaste åren.

Då är det bättre att helt och hållet låna till den välfärdsutbyggnad som flyktingkrisen kräver. Här kommer ju faktiskt, åtminstone på några sätt, möjligheten att bedriva den offensiva finanspolitik med kraftig underbalansering av budgeten som bland annat LO efterlyst. Många åtgärder som nu måste genomföras akut överensstämmer med behov som funnits länge. Ett av de största problemen i flyktingkrisen är till exempel att få fram nya asylboenden och bostäder. Med smart planering kan man redan nu bygga för boendenas framtida användning, när flyktingvågen ebbat ut. Skolor behöver byggas ut, men det hade behövt göras förr eller senare ändå. Lärare behöver rekryteras – men en sådan satsning kommer att vara viktig även för åren när de barn som nu kommit till Sverige har gått ut skolan.

Kommunerna behöver enligt SKL höja skatten med i snitt 2 kronor fram till 2019. Siffran har redan använts av alarmister och rasister. Men SKL har räknat med annat än flyktingkostnader, till exempel vår alldeles egna åldrande befolkning. Skattehöjningar kan hur som helst ändå behövas. Ökad kommunalskatt är visserligen ingen fördelningspolitisk höjare. Men det är ohållbart att kommunalskatterna legat stilla i 20 år samtidigt som de privata förmögenheterna vuxit. Gemensam välfärd omfördelar, och gynnar de sämst ställda mest – även om skatterna

inte är progressiva. Skattehöjningar måste därför vara en del av lösningen också på kommunal nivå.

Man ska dock inte överdriva kommunernas svårigheter. Många rapporter kommer i dagarna om kommuner som *inte* tänker höja skatten nästa år. Och i [Dagens Nyheter 2/11](#) avdramatiseras flyktingkrisen i Stockholm kraftigt av stadens personaldirektör: ”Stockholm är inte i kris, men det är komplicerat. Vi löser det. [...] Vår vanliga verksamhet ska fungera som tidigare. Folk är fantastiska i Stockholms stad, man rycker in och ser till att det fungerar.” Sådana bilder behövs också i dag.

Har vi råd? En del politiker kommer *alltid* att svara nej och få sina sympatisörer med sig. Mängden flyktingar spelar sällan någon roll: 1939 kunde tio judiska läkare betraktas som ohållbart. En [Novusundersökning](#) i juni visade att bara 10 procent av moderatväljarna trodde att välfärden kunde förbli opåverkad av flyktingmottagandet – det vill säga vid en tidpunkt då Migrationsverket bara begärt ungefär 4 miljarder extra per år. Bland rödgröna väljare fanns det majoritet för den motsatta övertygelsen. Skillnaden handlar säkert om flera olika saker. Vänstern *vill* att det ska gå. Och man kör inte med riggad matematik: när högern pratar om att inte ”ha råd” är ju skattehöjningar alltid borträknat som en möjlighet att *få* råd. Högern ser den välfärdssektor som de under två mandatperioder gett för lite pengar och säger: pengarna räcker inte. Vänstern ser samhällets samlade resurser i ett av världens rikaste länder och säger: jo, de räcker.

Internationalen

Vår beredskap är dålig

Ledare

Internationalen 13/11 2015

Mottagandet borde vara en ickefråga

Dåliga system gör allt till belastningar

Rusta samhället inför verkliga katastrofer

Inte sällan när vi ställs inför ett politiskt problem är det perspektiven som brister och som gör att situationen tycks oöverstiglig. Flyktingkatastrofen Sverige står inför är ett sådant problem. Den som lyssnar på regeringens eller högeroppositionens uttalanden och utspel får intrycket av att det är den svenska staten som är drabbad av katastrof och inte de som flyr. Den som följer debatten får lätt för sig att det rör sig om ett politiskt val mellan att ta emot eller att stänga gränserna och att det valet handlar om vad som är rimligast, för ”Sverige”. I själva verket är frågan om mottagande snarast av existentiell art. Det är inte OM vi borde debattera, utan HUR.

Efter andra världskriget stod Europa inför en situation långt mycket mer problematisk än dagens och då var utmaningen inte bara att hitta ett hem åt människor i nöd utan att bygga upp en halv kontinent från grunden. Idag är alltså förutsättningarna oändligt mycket bättre. Det är bara att ställa flyktingmottagandets kostnader mot bank- eller bolagsvinster, eller en genomsnittlig julhandelsomsättning, för att få perspektiv. Men utmaningen som det politiska etablissemanget ställer är inte hur vi skapar ett gott samhälle åt alla utan hur vi skall upprätthålla business as usual – och då blir ju de flyende bara en ytterligare post i raden av saker Sverige inte längre har råd med; arbetslösa, fungerande skolor, Las, sjukhus, järnväg. Vi ges intrycket av att det skulle fungera som det är nu, att kalkylerna skulle stämma om det inte vore för alla de oförutsedda kostnaderna. Faktum är ju snarare att oavsett hur höga stängsel som sattes upp runt de svenska gränserna så skulle välfärden vara otillräcklig och utsatt för ständiga nedskärningar.

Människor är tillgångar för ett samhälle, men vilken resurs som helst kan göras till en belastning om det saknas infrastruktur eller om du byggt upp ett vansinnigt ramverk, såsom New Public Management. Oförädlat trävirke är värdelöst om du saknar medel att transportera det med, en fantastisk skolbyggnad kan göras till ett svart hål för offentliga medel om du låter uthyraren vara ett vinstdrivande kommunalt bolag. Om inte samhället skall äga några lokaler som kan nyttjas som boende eller ha tillräckligt med tjänstemän för att förmå mer än ett absolut minimum av funktion, så blir vilken oförutsedd händelse som helst en ”kris” och politiker kan tävla i att göra verklighetsfrämmande utspel om transitzoner utan att någonting i grunden förändras. Verkligheten är att Sverige behöver jättesatsningar på utbyggd välfärd, nyttoorienterat bostadsbyggande och klimatomställning av industrin och transportsektorn. Det sjuka är att det förmodligen kommer att gynna den så dyrkade tillväxten även på kort sikt. Oräknliga samhällsfenomen som idag betraktas som problem kommer att vara ickefrågor – det är bonusfester och julhandelsrekord vi inte har råd med.

Vi har krig, vi har pågående människopåverkade klimatförändringar och vi har ett marknadsvälde som inte förmår fördela resurserna vettigt ens i världens rikaste länder. Detta är de verkliga katastroferna vi står inför och det är på gränsen till kriminellt naivt att förvalta ett samhälle som inte står rustat för några omständigheter utöver det normala.

Flyktinguppgörelsen: ”Straffar oskyldiga för att avskräcka andra från att ta sig hit

Maria Sundvall

Internationalen 13/11 2015

Den 23 oktober slöt Socialdemokraterna och Miljöpartiet en flyktingöverenskommelse med alliansens fyra partier. Man deklarerade att syftet var att ”skapa ordning och reda i mottagandet, en bättre etablering och att dämpa kostnadsökningarna” i ett allvarligt läge med stora utmaningar för det svenska asylsystemet. Det finns starka skäl att ifrågasätta att överenskommelsen kan leda till ”bättre etablering”. I själva verket kan den leda till ett högt pris i form av sämre hälsa, fler självmord och raserade möjligheter att etablera sig i det här landet.

När försörjningskraven för anhöriginvandring ökar kommer det att drabba nyanlända som inte klarar att ta sig in på arbetsmarknaden. Det innebär att de som har sämst utbildningsförutsätt-

ningar men också de som till exempel har de svåraste psykiska besvären efter krigsupplevelser, fängslanden och tortyr kommer att straffas med att inte heller få återförenas med sin familj.

När tillfälliga uppehållstillstånd blir regel utom för kvotflyktingar, ensamkommande barn och barnfamiljer riskerar det att leda till kraftigt försämrad hälsa för de asylsökande. Och till raserade förutsättningar för etablering i Sverige.

När handläggningstiden ska kortas, ingår det att personer med ”ogrundade ansökningar och ansökningar från säkra länder” snabbare ska kunna utvisas. Självklart kommer det att leda till att fler personer lever som papperslösa och till att fler tas i förvar för att kunna utvisas – med katastrofala effekter för den psykiska hälsan.

Hälsoriskerna visas av ett förskräckande exempel från ett utvecklat höginkomsttagarland – Australien. Från 1992 började Australien skärpa sin invandringspolitik. Det blev regel att asylsökande som kom till landet med båt eller utan giltiga visa togs i förvar, och Australien var det enda land där flyktingar kunde hållas i förvar på obegränsad tid. Asylsökande av alla åldrar, inklusive barn, förblev i förvar tills deras flyktingstatus avgjordes, vilket kunde ta flera år. År 1996 införde man också tillfälliga uppehållstillstånd som regel.

Mänskliga rättighetsorganisationer, advokater och vårdpersonal protesterade mot den nya politiken. Det genomfördes en lång rad studier som visade en kraftig försämring av den psykiska hälsan hos de asylsökande i förvar. En irakisk läkare som var flykting och själv satt i ett förvarscenter skrev en uppmärksammas forskningsrapport om sina observationer i lägret. Särskilt barnens ökade psykiska besvär uppmärksammades. Förvarstagandet ledde till ökade posttraumatiska stressbesvär av det slag människor får efter svåra upplevelser som krig och tortyr, ökad förekomst av depression och andra psykiska sjukdomar. I förvarscentren kunde man se sociala konsekvenser som självmord och självmordsförsök, våldshandlingar, upplopp, bränder, hungerstrejker och offentliga självstymplingar. Den psykiska hälsan var försämrad flera år efter frisläppande från förvaret.

Likaså visade forskningsrapporter att flyktingar som fått tillfälliga uppehållstillstånd hade klart sämre psykisk hälsa än de som fått permanenta uppehållstillstånd. De blev också mer socialt isolerade och klarade att anpassa sig och etablera sig i det nya landet klart sämre. När flyktingar från Irak gick från tillfälliga till permanenta uppehållstillstånd förbättrades deras psykiska hälsa påtagligt.

Många australienska psykiatrer deltog med kraft i protesterna mot den restriktiva invandringspolitiken. Några framträdande och erfarna forskare, bland annat Derrick Silove från University of South Wales i Sydney, publicerade den ena rapporten efter den andra och brännmärkte regeringens politik som ”avskräckningspolitik”. I en artikel beskrev Silove förvarstagande som att ”straffa de oskyldiga som ett trubbigt vapen för att avskräcka andra från att ta sig hit”. I en ledare i British Medical Journal 2006 beskrev Silove och barn- och ungdomspsykiatern Mina Fazel invandringspolitikens konsekvenser för den psykiska hälsan och varnade för att antalet förvarstagna asylsökande ökade också i andra västländer, som Storbritannien. Även där kunde man se att den psykiska hälsan försämrades.

Silove och andra hävdade också att psykiatrin har ett ansvar för att avslöja politikens skadliga effekter på hälsan. De uppmanade sina kollegor att delta i protesterna, och att utveckla forskning och medicinskt-psykiatriskt stöd till flyktingarna. I det arbetet borde vårdpersonalen hålla sig oberoende från regeringen och istället söka samarbete med advokater och kampanjgrupper.

Efter omfattande protester upphävdes lagen om förvar 2006. Men efter senaste valet 2013, då en allians av Liberala partiet och Nationella partiet återtog regeringsmakten, hårdnade

flyktingpolitiken igen. Inga båtflyktingar tas emot på Australiens fastland. De sätts i läger på bland annat Julön, mer än 150 landmil från Australien. Om de beviljas asyl får de bosätta sig i de fattiga Stilla Havsnationerna Nauru eller Papua-Nya Guinea, som får ekonomisk ersättning från Australien. Enligt uppgifter i australiensisk press 2014 hade ett dussintal mödrar i lägren på Julön försökt ta livet av sig i förhoppning om att deras barn då skulle ha större chanser att få asyl i Australien.

Australien är långt från Sverige, och det finns inget förslag om att alla asylsökande ska sättas i förvar här. Men det sker även här – i ökad omfattning. Utlänningslagen medger att en asylsökande eller en person som saknar tillstånd att vistas i Sverige tas i förvar i högst ett år. Migrationsverket ansvarar för förvarslokalerna men det händer att förvarstagna personer istället placeras i häkten, om till exempel personen är självmordsbenägen. Enligt en artikel i Fria Tidningen 25 december 2014 har antalet personer som satts i förvar ökat med en tredjedel, cirka 1 000 personer på fem år. Sverige har fått kritik från Amnesty och så sent som i december 2014 från FN:s tortyrkommitté.

Efter flyktingöverenskommelsen har det uppstått en ny debatt, där allianspolitiker anklagar regeringen för att fördröja de tillfälliga uppehållstillstånden. Justitieminister Morgan Johansson var snabb att meddela att regeringen var beredd att skynda på processen. För dem som inte vill att flyktingpolitiken ska bli ett ”trubbigt vapen” mot hälsan och förmågan att komma vidare hos människor på flykt är det hög tid att lära av exemplet Australien.

Offensiv

Skärpt flyktingpolitik: Regeringen går snabbt högerut

Per Olsson

Offensiv 6/11 2015

Socialdemokraternas valparoll om ett "Bättre Sverige för alla" har föga förvånande visat sig bara vara prat.

Migrationsminister Morgan Johansson (S) uttalande i förra veckan om att en gräns nu är nådd, i den mening att Sverige inte längre kan erbjuda bostäder till alla flyktingar, är en fortsättning på den skärpta flyktingpolitik som regeringen och Alliansen har blivit överens om.

Migrationsministerns uttalande signalerar att regeringen förbereder nya åtgärder som ska hindra människor på flykt att söka asyl och skydd i Sverige. Moderaternas förslag, fyra dagar efter regeringens nya högersväng, är en varning om vad som kan komma: gränskontroller för att stoppa asylsökande från att komma in i Sverige och snabbare avvísningar.

Regeringen varslar även om nya nedskärningar med hänvisning till att kostnaderna för flyktingmottagandet ökar snabbt.

Totalt har närmare 120 000 människor på flykt kommit till Sverige i år för att få skydd och söka asyl. Enligt Migrationsverket kan 190 000 flyktingar ha sökt sig till Sverige innan årets slut.

Världen skakas för närvarande av den värsta flyktingkatastrofen sedan andra världskriget. Över 60 miljoner människor är på flykt. Varje dag får i genomsnitt 42 500 människor lämna sina hem till följd av krig, förtryck och fattigdom.

Bara en bråkdel av världens flyktingar har en chans att nå Europa, efter en livsfarlig resa som i år har krävt över 3 400 människors liv.

Sverige är vid sidan av Tyskland det EU-land som har varit berett att ta emot flest flyktingar. Men även i Tyskland skärps flyktingpolitiken, och högljudda röster inom den tyska regeringskoalitionen säger att ”gränsen är nådd” och kräver ett absolut tak för hur många som landet ska ta emot.

I Tyskland har ersättningen till flyktingarna sänkts, anhöriginvandring har försvårats och regeringen har nyligen beslutat att upprätta tre till fem asylcenter (uppsamlingsläger) där flyktingar från krigets Afghanistan och Balkanländerna, som inte kan förvänta sig att få asyl, ska tvångsplaceras innan de utvisas efter ett par veckor.

S-MP-regeringen påstår att ”gränsen är nådd” med hänvisning till att man fått nya uppgifter om att flyktingar i Tyskland vill till Sverige. Men redan innan hade regeringen börjat tala om att snart bryter ”systemen samman” och flaggat för att en gräns måste sättas om andra EU-länder inte är beredd att ta emot flyktingar från Sverige.

Löfven & Co vände sig till EU i vetskap om att man inte skulle få stöd eftersom EU-länderna ständigt bygger nya flyktingmurar och inte ens ämnar genomföra det som man på papperet har enats om. Med nuvarande takt skulle det ta 150 år innan EU-länderna har fördelat de 160 000 flyktingar som man har sagt skulle fördelas inom två år.

Det finns i Sverige ett enormt behov av offentliga satsningar för jobb, bostäder, infrastruktur och välfärd. Att fler flyktingar har sökt sig till Sverige understryker behovet av dessa nödvändiga satsningar.

Tidigare i år menade 6F-facken att investeringar i bostäder och infrastruktur måste öka med totalt 28 miljarder kronor per år under en tioårsperiod och att pengarna ”måste tas från flera olika källor, exempelvis skatter och lån”. Ett sådant investeringsprogram skulle skapa cirka 170 000 jobb. Till det ska läggas att framtiden kräver en omedelbar klimatomställning och 100 000 nya gröna jobb och minst lika många nya välfärdsjobb.

Men regeringen väljer istället att skära ner och flyktingar blir syndabockar för en fortsatt högerpolitik som håller på att slita sönder samhället. Regeringen har dessutom, i uppgörelsen om flyktingpolitiken, även öppnat dörren till en låglönesmarknad.

Därmed har det blivit än mer tydligt att kampen för asylrätt och en human flyktingpolitik också är en kamp mot högerpolitiken. Med vågen av flyktingsolidaritet i ryggen finns det förutsättningar för att bygga ett motstånd mot den skärpta flyktingpolitiken som är en del i regeringens snabba kurs högerut. I förra veckan lade sig också regeringen platt för vinstlobbyn och Alliansen när man sa ja till privata vårdcentraler.

Det är därför hårresande att en regeringskritiker som Göran Greider i Dagens ETC den 6 november skriver att det finns behov av en restriktivare flyktingpolitik och att man genom att "sätta en gräns" kan motverka en "högersväng i opinionen". Det är precis tvärtom. Sverigedemokraternas ledare Jimmie Åkesson jublade efter Morgan Johanssons besked och sedan kom Moderaternas utspel..

Många frågar oroligt om samhället klarar de påfrestningar som det innebär att kanske så många som 190 000 flyktingar kommer till landet i år. Svaret är ja, men kräver en annan politik än den nuvarande som låter flyktingar, sjuka, arbetslösa, äldre och lågavlönade betala för att de rika ska fortsätta dra ifrån, samtidigt som storbolag och banker kammar hem rekordvinster.

Flyktingmottagningens kostnader får nu skulden för de nedskärningar som regeringen sedan lång tid tillbaka har planerat för, med hänvisning till att "ladan är helt tom", som finansminister Magdalena Andersson uttryckte det i oktober i fjol – alltså långt innan fler flyktingar sökte sig till Europa och Sverige.

Det är inte heller sant att statens kassa håller på att tömmas. Enligt Riksgälden (statens finansförvaltning) den 28 oktober vägs de ökade utgifterna för migration till stor del upp av högre skatteinkomster. Under årets första nio månader visade också statens budget ett överskott på 42,9 miljarder kronor.

Under flera års tid har biståndspengar delvis betalat flyktingmottagandet, där en femtedel av de budgeterade biståndspengarna i år går till flyktingmottagning i Sverige. Nu riskerar biståndet att halveras. Världens fattigaste ska alltså betala, trots att det finns pengar i överflöd, men på fel ställen och i fel händer.

Som Offensiv tidigare har skrivit sitter Sveriges 147 miljardärer på en förmögenhet som är nästan 20 gånger större än vad Migrationsverkets kostnader beräknas till för år 2016. I Migrationsverkets kostnader finns också flyktingmottagningens alla parasiter som tjänar hundratals miljoner på att staten sedan 1990-talet har dragit ned på flyktingmottagning och bristen på asylboenden. De privata asylboendena måste omedelbart tas över av stat och kommun.

Storbolag, banker och superrika har aldrig haft så stora tillgångar som idag. Vinsterna är rekordhøga och utdelningen till aktieägarna i år blev närmare 200 miljarder kronor. Och eftersom regeringen har accepterat de flesta av Alliansregeringens skattesänkningar går staten i år miste om dryga 100 miljarder kronor.

Till det ska läggas alla de skattepengar som försvinner på grund av börsbolagens och de rikas skattefusk. Undangömda pengar i skatteparadis lurar staten på 46 miljarder kronor varje år.

- Låt börsbolag och rika betala för ett program för bostad, välfärd och jobb åt alla. Enad kamp mot högerpolitik och rasism.
- Försvara asylrätten – nej till tillfälliga uppehållstillstånd.
- Riv Fort Europa. Säkra vägar till Europa för flyktingar. Avskaffa Dublinförordningen.
- Masskampanjer mot rasism, attentaten och mot skuldbeläggning av flyktingar.
- Stoppa tvångsutvisningarna.
- Flyktingamnesti – nu.
- Gemensam kamp för jobb, välfärd, bostad och ökade resurser till kommunerna.

- Internationell solidaritet: Global kamp mot imperialismens krig och plundring.

Proletären

Ska vi låta kapitalet utnyttja flyktingkrisen?

Ledare

Proletären 11/11 2015

Det är inte bara de högerextrema rasisterna som ser till att utnyttja flyktingkrisen till att flytta fram sina positioner. Även från storföretagen och dess samarbetsorganisationer som Svenskt Näringsliv planläggs hur flyktingkatastrofen ska användas för deras syften.

I ett första skede ser de till att göra flyktingmottagandet till en miljardindustri. Skattepengar som egentligen ska gå till flyende människor hamnar istället på Wallenbergs, Bert Karlssons och andra rufflares vinstkonton.

Men det finns även en mer långsiktig plan. Flyktingkrisen ska utnyttjas för att driva igenom den gamla drömmen om ett låglöneproletariat.

Kapitalisterna och deras försvarare – både politiker och nationalekonomer – har länge hävdad att det krävs en viss arbetslöshet för att se till att arbetarklassen hålls på mattan och inte vågar kräva högre löner och bättre arbetsförhållanden. Men i krisens Europa med permanent massarbetslöshet och urgröpta statskassor efter mångmiljardstöd till krisande banker och finans-institut blir det allt svårare att hålla den stora gruppen arbetslösa med näsan över vattenytan, trots stora försämringar i a-kasse- och övriga trygghetssystem.

Ett låglöneproletariat fyller fortfarande funktionen av att hålla klassen som helhet på mattan, genom att tvingas jobba under så vedervärdiga förhållanden, men förser samtidigt borgarklassen med en billig arbetskraft att anställa för poolrengöring, hundvakt eller butlers.

Så ser målet ut, men i många länder i Västeuropa har det inte lyckats. Den fackliga styrkan och de trygghetssystem som arbetare tillkämpat sig under hela 1900-talet har stått i vägen. De har kommit en bra bit på vägen med arbetskraftsimport, skattesubventionerad hemhjälp åt överklassen och de ständiga attackerna på arbetarklassens trygghet, men nu försöker kapitalisterna använda flyktingkrisen till att fullt ut förverkliga drömmen.

Till skillnad från i Sverige så vågar kapitalisterna i Tyskland tala öppet om vad de vill. 2011 gjorde den tyska arbetsförmedlingens ordförande Frank-Jürgen Weise prognosen att Tyskland innan 2016 behöver ett arbetskraftstillskott från utlandet på två miljoner människor.

Nu verkar prognosen slå in varpå en av det tyska näringslivets toppdirektörer, Tom Enders från flygplanstillverkaren Airbus, kräver att Tyskland måste avreglera arbetsmarknaden för att skapa en låglönemarknad. ”Vi måste ha modet att genomföra avregleringar med målet att närma oss USA”, hävdade Enders.

Den svenska överenskommelsen om flyktingkrisen för några veckor sedan var ett steg på vägen och säkert kommer det att komma många fler förslag i denna riktning ju längre flyktingkrisen pågår.

Nu hävdar vi inte att flyktingkrisen är medvetet skapad för att få till det tryck som krävs för att genomdriva skapandet av ett låglöneproletariat. Det vore att gå för långt och att falla ner i konspirationsteoretikernas halvparanoida världsbild.

Däremot är arbetsfördelningen mellan USA och EU klar. Som Anders Borg sa häromåret vid ett föredrag i USA: ”Ni skapar kriget och vi tar hand om flyktingarna”. Sedan 1991 har målet

varit att skaffa kontroll över Centralasien, Mellanöstern och den nordafrikanska kusten och dess olje- och gasfyndigheter.

Redan i början av 2000-talet pekade George W Bush ut de så kallade onskans axelmakter, däribland Irak, Libyen och Syrien. 2015 är Irak och Libyen sönderslagna och kriget i Syrien är inne på sitt femte år. Trots att de oerhörda mänskliga konsekvenserna är uppenbara för alla så fortsätter svenska staten att pumpa in pengar till terrorgrupper och en allt starkare Natolobby vill göra oss till en fullständig underlydande under den USA-imperialism som ligger bakom kriget och flyktingkatastrofen.

Till på köpet vill borgarklassen i Sverige använda den flyktingkris som deras imperialistiska utrikespolitik har skapat till att slå mot arbetarklassens levnadsförhållanden.

I ett inledningsskede kommer det att kallas tillfälliga lösningar. Tillfälliga avsteg från kollektivavtal och anställningstrygghet. Tillfälligt utökade skattesubventioner för hemtjänst hos överklassen. Tillfälliga undantag vid bostadsbyggandet. När det tillfälliga väl är på plats kommer borgarklassen göra allt för att det ska permanentas.

Så skapas ett låglöneproletariat som bor i billiga och undermåliga bostäder, vars löner till stor del betalas med skattepengar och som under utvisningshot är tvingade att sälja sin arbetskraft till första bästa som vill ha sina skor putsade, sin pudel rastad eller sina matkassar hemburna för några tior.

Ett underskikt av arbetare som är så ”arbetsvilliga” att de kommer ha både två, tre och fyra jobb per dag. Där har vi de ”avregleringar med målet att närma oss USA” som det tyska stor-kapitalet öppet vågar prata om.

Hur flyktingkrisen ska hanteras politiskt har Proletären skrivit om förr och vi kommer att återkomma, men det finns även en facklig sida av saken som är fullkomligt avgörande. Den nuvarande krisen är skapad av kapitalisterna och deras politiska förvaltare – det gäller såväl anledningen till att folk flyr som det eländiga läget i vårt land med bostadsbrist, arbetslöshet, en välfärd på knäna – och det finns ingen anledning att tro att de vill lösa den på ett sätt som gynnar arbetarklassen.

Men fackföreningar är inte och ska inte vara en del av statsapparaten och det politiska spelet i Stockholm. Oavsett vilka överenskommelser som görs i riksdagen för att sänka standard och löner och undergräva kollektivavtal och trygghet, så har fackföreningar och arbetarkollektiv ute på arbetsplatserna ingen skyldighet att acceptera detta. Tvärtom så är skyldigheten att bekämpa varje sådan framstöt.

Flyktingkrisen kräver extraordinära lösningar, om detta är alla överens. Men det betyder inte att kostnaderna och ansvaret ska läggas på arbetarklassen att betala med sin trygghet och välfärd.

Även i humanitära krissituationer måste frågan ställas: Vem tjänar på det? Humanism kan fyllas med olika klassinnehåll och kriser innebär även alltid möjligheter, men om vänstern i bred mening och fackföreningsrörelsen inte genomskådar den till humanism förklädda överklasspolitiken så heter de stora vinnarna Sverigedemokraterna och Svenskt Näringsliv och den stora förloraren är arbetarklassen i Sverige.

Öppet brev till regeringen: Human flyktingpolitik kräver rättvis finansiering!

Yngve Berlin

Proletären 11/11 2015

Svenska samhället och inte minst landets kommuner står inför en gigantisk utmaning i och med flyktingkatastrofen, det vore naivt att påstå något annat. Tillströmningen av skydds-sökande människor är idag historisk hög och den tenderar att öka.

Samtidigt söker EU-migranter, främst romer som systematiskt trakasseras i sina EU-hemländer desperat en något mindre torftig tillvaro i Sverige. EU-migranternas elände måste främst lösas genom påtryckningar och politiska krav på Rumänien och Bulgarien, och genom en belastning på EU:s ekonomi, allt annat är ohållbart.

Fler länder måste också ta sitt ansvar för den flyktingkatastrof de genom krig och terror har skapat. Tony Blair tillstod nyligen offentligt att Storbritannien och Nato genom sitt deltagande i USA:s krig varit med om att skapat avsedd destabilisering och med den, terrororganisationen IS och flyktingkatastrofen. Sverige och svensk vapenindustri är inte heller de utan skuld.

I allt detta elände, skapat av krig och fattigdom tycker vi att vi kan skönja en mer solidarisk och humanistisk inställning hos allmänheten till de människor som söker skydd. Det är positivt efter kyliga år med framgångar för främlingsfientliga och rasistiska krafter i landet. Men det räcker inte med enbart välvilja och förståelse.

Under årtionden av nyliberal politik har skola vård och omsorg fått betala ett högt pris för att välbärgade grupper i samhället ska få skattelättnader och subventioner för sitt "livspussel". Denna politik har gjort samhället än mer sårbart för sociala motsättningar när det utsätts för påfrestningar som dagens flyktingsituation.

Därför reagerar vi starkt och med oro när regeringen deklarerar att de ökade kostnaderna för flyktingmottagandet fullt ut skall finansieras genom "utgiftsminskningar" i statsbudgeten. Hur tänker man? Skall flyktingmottagandet ställas mot kvalitén i skolan och vården?

Vi i Kommunistiska Partiet i Lysekil varnar för en sådan politik där social välfärd ställs mot human flyktingmottagning. Det är en feg, farlig och orättfärdig väg regeringen är inne på.

Även om stor del av flyktingmottagandet initialt bekostas av staten så kommer trycket på kommunernas ekonomi att öka dramatiskt.

Förstärk statens finanser genom att beskatta de som har kapital och höga löner istället för att försämra livsvillkoren för de som har det sämst. Staten måste kompensera kommunerna fullt ut för flyktingmottagandet!

Kommunistiska Partiet/Yngve Berlin, ledamot av kommunstyrelsen i Lysekil

Revolution (f d Avanti)

Bemöt rasistisk terrorism med masskamp

Hannes Oscarsson

Revolution 11/11 2015

Det rasistiska terrorattentatet i Trollhättan och brandattentaten mot flyktingboenden har skakat om mångas medvetande på ett sätt som saknar motstycke på länge. Den rasistiska terrorn sker mot bakgrund av en ökad hets från massmedia, politiker och polisen mot invandrare, tiggare och flyktingar. Arbetarrörelsen och vänstern måste organisera masskamp mot rasistisk terrorism.

Under den senaste perioden har vi sett en kraftig ökning av det rasistiska våldet. I skrivande stund har det brunnit på flyktingboenden vid minst 24 olika tillfällen under året. Mest uppmärksammat är dock attentatet i Trollhättan, när en maskerad man klev in på en skola och attackerade folk med svärd. Tre miste livet, inklusive förövaren själv, och två andra skadades

allvarligt. Förövaren var en 21-årig man med nazistiska sympatier som systematiskt riktade in sig mot personer med mörkt utseende. Till och med borgerliga medier har tvingats medge att detta kan kopplas till samhällsutvecklingen och ett alltmer rasistiskt klimat. Men ingen har talat klarspråk och sagt att det vi har att göra med faktiskt är ett rasistiskt terrorattentat.

Våldet från polisen och fascisterna mot vänstern och mörkhyade har ökat stadigt under flera år. Nyligen var det brandattentat mot flera lägenheter där medlemmar från Rättvisepartiet Socialisterna bor i Göteborg. För ett och ett halvt år sedan höll en vänsteraktivist på att huggas ihjäl med kniv av en nazist från Svenskarnas Parti. I Malmö förra året använde polisen potentiellt dödligt våld när de oprovocerat red rakt in i en antifascistisk demonstration. På drygt 30 år har 34 personer mördats i Sverige av högerextremister. Den så kallade "extrem-vänstern" som media målar upp som ett större hot har inte dödat någon alls.

Att våldet ökat under de senaste åren beror i sista hand på att kapitalismen inte längre utvecklas som under efterkrigstiden. När borgarklassen inte kan inge illusioner i systemet och motverka kamp genom reformer och ökad levnadsstandard för arbetarklassen behöver de öka splittringen inom arbetarklassen genom att hetsa mot delar av den. Repression mot arbetarrörelsen ökar samtidigt, organiserat direkt av polisen eller av fascisterna som ges ett ökat utrymme genom exempelvis beviljade demonstrationstillstånd och att förundersökningar läggs ned.

Arbetarrörelsens ansvar

"Det är en svart dag för Sverige" sade Stefan Löfvén efter attentatet i Trollhättan och underströk vikten av medkänsla och solidaritet. Jonas Sjöstedt twittrade "Så fruktansvärt och obegripligt det som hänt i Trollhättan." Det är självklart bra, men arbetarrörelsens roll kan i en sån här situation inte bara vara en allmän sorg. Framför allt Socialdemokraternas ljumma politik och högervändning spelar högern i händerna, vars taktik är att ställa välfärdens finansiering mot asylmottagning och hetsa mot arbetarklassens svagaste skikt.

Det är extremt naivt att uppmana polisen att "göra ett bättre jobb" – eftersom det är samma polis som systematiskt skyddar fascisterna och inte sällan själva attackerar vänstern. Vad som behövs istället är att arbetarrörelsen organiserar ett självförsvar. En bra början skulle vara att i samarbete med vänstern och sociala organisationer i förorten organisera permanenta självförsvarskommittéer som kan upprätthålla ordningen på aktiviteter, möten och demonstrationer.

De behöver vara organiserade, samspelta och underställda arbetarrörelsens demokratiska kontroll och insyn. De bör gå interna utbildningar och väljas till uppgiften efter att ha bevisat sig vara pålitliga, lugna och trygga kamrater. Kommittéerna bör också självständigt utreda alla former av attacker när de väl sker, då vi inte kan lita på att polisen gör det. Genom detta kan vi minimera risken för att fascisterna vågar visa sina trynen på gatan.

Vår verkliga styrka är dock att vi är fler än fascisterna. Varje gång som rasister i Sverigedemokraterna, eller mer hårdnackade fascisterna från Svenskarnas Parti har försökt arrangera demonstrationer så har de buats ut och mött tusentals motdemonstranter. I Kärrtorp demonstrerade över 20 000 i december 2013 efter att ett 20-tal fascisterna attackerat en fredlig demonstration mot rasism. I Göteborg, Malmö och Stockholm stormade ungefär lika många ut på gatorna efter den fascistiska knivattacken i Malmö förra våren.

Spontana rörelser som dessa har dock sina begränsningar, och är bara ett steg i kampen i brist på svar från arbetarrörelsen. Arbetarrörelsen borde genast ta ansvar för att organisera massdemonstrationer runt om i hela landet och anknyta dem till "Refugees welcome"-rörelsen som redan engagerat många tusen. Man kan avskräcka reaktionära högerextremister och förebygga fler attacker genom att ena arbetare, invandrare och ungdomar i kamp.

Den nuvarande passiviteten ger fascisterna självförtroende, och kombinerat med SD:s ökade stöd får de en snedvriden verklighetsuppfattning och tror sig ha ett starkt stöd för sitt agerande. Arbetarrörelsen måste visa dem hur få de är, hur svagt deras stöd är och visa offer och potentiella offer att majoriteten står på deras sida.

Kampen mot rasismen måste bli en kamp mot kapitalismen

Vad som nu väntar är en mer instabil världssituation, ytterligare nedskärningar och fler usla överenskommelser. Det är bara en tidsfråga innan fler våldsamma attacker sker och kampen mot dem är en kamp för att förändra samhället. Arbetare vet mycket väl att det under en längre tid innan flyktingkrisen inte genomfördes några förbättringar, vilket är ett resultat av kapitalismens världskris. Därför borde arbetarrörelsen enkelt kunna förklara att grundorsaken till samhällets problem är kapitalismen, och att kampen för att försvara flyktingarna och erbjuda alla ett drägligt liv till sin natur är en kamp för hela arbetarklassen mot det rådande systemet.

Men LO:s ordförande, Karl-Petter Thorwaldsson, har hittills i sitt försvar av flyktingarna bara begränsat sig till några vaga fraser om alla människors lika värde. Rossana Dinamarca, ledamot i Vänsterpartiets partistyrelse som kommer från Trollhättan, skrev helt riktigt på sin Facebook-sida att detta terroråd är politiskt motiverat och att det därför måste bemötas politiskt – med antirasism. Det är helt riktigt, men antirasismen blir innehållslös om den inte kopplas till en kamp mot kapitalismen.

Istället för att bara kräva att andra, mer krisdrabbade länder än Sverige ska ta emot fler flyktingar borde den svenska arbetarrörelsen kämpa för att man öppnar upp Sveriges gränser helt och hållet, ger permanent uppehållstillstånd till alla, samt uppmana arbetarrörelsen i andra länder till samma kamp. Man borde diskutera hur flyktingkrisen kan användas för att framföra behovet av socialism, både i Europa och Mellanöstern, och genom det vinna över många radikaliserade flyktingar. Vänsterpartiet måste bryta samarbetet med Socialdemokraterna, som har visat att de tänker driva samma politik som högern.

Vänsterpartiet måste göra det till sin uppgift att göra det som borde vara hela arbetarrörelsens ansvar: att organisera masskamp mot rasism och fascism, upprätta ett självförsvar samt föra fram en vänsterpolitik som kan erbjuda ett bättre liv åt hela arbetarklassen. Genom att kräva jobb och bostäder åt alla kan man övervinna rasistisk splittring. Låt kapitalisterna betala!

Vänsterpartiets Jonas Sjöstedt och Ulla Andersson skrev nyligen i DN att det krävs stora investeringar i jobb, infrastruktur, bostäder och välfärd för att kunna erbjuda en framtid både för de flyktingar som kommer hit och de som nu går utan ordentliga arbeten och bostäder. Detta är mycket bra, men att detta ska kunna finansieras genom enbart höjda utgiftstak är tyvärr en illusion. Att använda sig av de statliga pengar som finns nu eller låna pengar till investeringar är möjligt enbart så länge som krisen inte slagit hårdare mot Sverige.

Förr eller senare spricker bostadsbubblan och den globala krisen kommer slå till och skapa en bankkris samt kris i industrin – då står vi inför samma problem som resten av världen – banker som måste räddas av staten som leder till en statskuld som kräver nedskärningar. Arbete och bostäder åt alla kan bara förverkligas fullt ut genom en socialistisk revolution där vi tar över bankerna och storföretagen, och använder de resurser som finns där för att tillgodose dessa behov. Därför måste kampen mot rasism kopplas till kampen för socialism. Detta är det enda som en gång för alla kan sätta stopp för rasistiska attacker och samtidigt ge alla arbetare och ungdomar en värdig framtid.